

זה הדבר

زوهد بيك ZO HADEREKH

גיליון 50, 25 בדצמבר 2019

אכן, פשעי מלחמה

ממשלת הימין מתמודדת עם השלכות הכיבוש - גם הוקעה בינלאומית של מעשייה כלפי אזרחים

כצפוי גינה אף הוא את החלטת בין הדין הבינלאומי ההגיונית והמתבקשת, אך הוסיף הצעה צינית משלו. בריאיון בקול ישראל (22.12) הוא הציע לפתוח במו"מ עם הפלסטינים "גם אם הדבר לא יוביל לשום מקום" – כדי לנטרל את העוקץ הפוליטי והמשפטי שבהחלטה.

ומרצ? מרצ החלה בשבוע שעבר בקמפיין תחת הכותרת

"כסף לשכונות ולא להתנחלויות". אבל גם היא איננה מסוגלת להביע תמיכה בהחלטת בית הדין הבינלאומי לפתוח בחקירה.

מרצ, כמאמרו של אריק איינשטיין המנוח, "יושבת על הגדר, רגל פה, רגל שם". אך גם מרצ הייתה שם. עם חברי הכנסת המעטים של "המחנה הדמוקרטי", הסיעה של מרצ, נמנה סגן הרמטכ"ל לשעבר יאיר גולן. חלק לא מבוטל מהקריירה הצבאית הארוכה של האלוף (מיל.) גולן, שהתגייס ב-1980 ופרש מהצבא לפני שנתיים, נרשמה בשטחים הפלסטיניים הכבושים – כולל פיקוד על מבצע "חומת מגן" (2002) במהלך האינתיפאדה השנייה, שלפי נתוני האו"ם גרם למותם של 497 פלסטינים ולפציעתם של 1,447 נוספים.

בחד"ש דווקא בירכו על החלטת בית הדין בהאג. ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש – הרשימה המשותפת) הקשה: "מי מפחד מהמשפט הבינלאומי? רק מי שיש לו מה להסתיר. היועץ המשפטי לממשלה אביחי מנדלבליט חייב לדעת שלכיבוש יש השלכות. כשבונים התנחלויות, מנשלים קהילות ויורים במפגינים – ולכך יש השלכות. כשהממשלה מתכחשת לזכויות הלאומיות והאזרחיות של הפלסטינים ולחוק הבינ"ל – צריך שיהיו לכך השלכות". ח"כ עופר כסיף (חד"ש – הרשימה המשותפת) הדגיש: "חיוני להישיר מבט אל הפשעים ולהתנגד להם".

אם "לא היה כלום", כדברי ראש הממשלה בנימין נתניהו, מדוע הגיבה ממשלת הימין בהיסטריה להחלטת התובעת הראשית בבית הדין הבינלאומי בהאג, פאטו בנסודה, שהודיעה ביום שישי (20.12) כי "קיימת עילה לפתוח בחקירה בעקבות חשד לביצוע פשעי מלחמה בידי ישראל בעזה, בגדה המערבית ובמזרח ירושלים" (ר' עמ' 4)?

מחאה נגד הכיבוש, אוגוסט 2019 (צילום: אקטיבסטילס)

התשובה היא שאכן בוצעו פשעי מלחמה רבים בעשור שלטונו של נתניהו, אך ישראל אינה מעוניינת שפשעים אלה ייחשפו ברבים. נתניהו, כדרכו, מתעלם מהעובדות ואף מהצהרת בנסודה הארוכה, לפיה גם חמאס ייחקר על הפגיעה באזרחים ישראלים. אלא שאפילו גיליון שלם של "זו הדרך" אין די בו כדי לפרט את כל הפרות זכויות אדם של בני העם הפלסטיני בידי ישראל מאז הקמתה.

מאחר שמרכז העניין הוא המשך הכיבוש, התייצבו כצפוי כל מפלגות המסד הציוני לימינו של נתניהו. יו"ר כחול לבן, ח"כ בני גנץ, אמר כי החלטת התובעת בהאג היא פוליטית ולא משפטית.

"אין בסיס לדרישת התובעת בהאג לפתוח בחקירה נגד ישראל", אמר גנץ. לדבריו במאבק על לגיטימיות ההגנה העצמית של ישראל אין קואליציה ואופוזיציה, וכולם נרתמים למאבק. גנץ הכריז כי צה"ל ומדינת ישראל אינם מבצעים פשעי מלחמה. תשובתו של רב אלוף במילואים גנץ די מובנת – הרי הוא נמנה עם הצפויים להחקר – אם וכאשר תפתח חקירה.

גם יו"ר העבודה-גשר, ח"כ עמיר פרץ, היה שם. פרץ כיהן כשר הביטחון והתנחלויות בשנים 2006-2007. פרץ

נתניהו: הכל נשאר במשפחה

"נתניהו דיווח על 200 אלף שקל, שגייס באמצעות תשע תרומות לטובת הפריימריז שלו. שבע מתוך תשע התרומות הללו מגיעות מאנשים ששם משפחתם הוא גרטלר. מדובר על משפחה אחת שכל אחד מבניה תרם לנתניהו עשרות אלפי שקלים. כולם הם קרוביו של זאק גרטלר, איש העסקים היהודי הבריטי שערך בסוף אוקטובר במעון הפאר שלו ברחוב ביאליק בת"א מסיבת יום הולדת 70 לנתניהו".

(ד"ה מרקר, 17.12)

דברים בשם אומרם**המדור לחיפוש קרובים במפלגת העבודה**

"לקראת בחירות ספטמבר התאחדה לוי-אבקסיס עם מפלגת העבודה כדי ליצור רשימה חברתית גדולה, אך התאכזבה כשהאיחוד הזה הניב שישה מנדטים בלבד. מאז היא ממעטת להשמיע את קולה. בחודשים אוקטובר ונובמבר היא כלל לא צייצה בטוויטר – זירה הכרחית לכל מי שחפץ חיים בפוליטיקה הישראלית. היא גם כמעט שלא התראיינה ולא התבטאה בנושאים הבווערים שעל סדר היום. נראה כי לוי-אבקסיס, למרות שנבחרה לכנסת, לקחה לעצמה פסק זמן. למרות שהכנסת הנוכחית אינה מתפקדת, רבים מתומכיה של לוי-אבקסיס ציפו כי היא תוביל מאבקים חברתיים ותמשיך לפעול בסוגיות חברתיות, שגם בהעדר ממשלה לא נעלמו לשום מקום".

(קסניה סבטלובה, "אל מוניטור", 11.12)

מה יש? ביבי אוהב בתים! ובייחוד זה שברח' בלפור

"כשראש הממשלה, בנימין נתניהו, נכנס לתפקידו היה ידוע לציבור כי הוא מחזיק בשני בתים (וילה בקיסריה ונכס נוסף בירושלים) ושהוא מתגורר במעון ראש הממשלה מתוקף תפקידו. לאורך השנים, וביתר שאת לאחר שנפתחו החקירות בעניין ראש הממשלה, התפרסם מידע רב על נכסיו של נתניהו וכן מספר סיפורים מעוררי תהיות הנוגעים אליהם. בין אלה דירת שרד בניו יורק שעדיין רשומה על שמו, ועסקה שבה רכש מקורבו המיליארדר ספנסר פרטרידג' נכס שלא ביקר בו מעולם. נכסי משפחת נתניהו מוערכים בכ-35 מיליון שקל. למדינת ישראל יש דירה בשדרה החמישית במנהטן. הנכס הזה רשום על שמו של נתניהו והסיפור מאחורי העניין מוזר במיוחד: הדירה נרכשה ב-1986 עבור שגרירי ישראל באו"ם. נתניהו היה הראשון לגור בה וכיום גר בה השגריר דני דנון. משום מה, רישום הנכס על שמו של נתניהו נותר גם 33 שנה מאוחר יותר. שוויה של הדירה כיום מוערך בכ-13 מיליון דולר. לפי חשיפת 'גלובס' מיוני 2018, בבניין יש חדר כושר, כניסה מקורה ושוער".

(תומר אביטל, המהדורה המקוונת של "הארץ", 17.12)

באנו חושך להביא

"אורות בעיר האבות – מסע בחרון בעקבות לוחמים, זהו שמו של אירוע המתוכנן בחברון לרגל נר שני של חנוכה, ביום שני, 23.12. המארגנים, מטעם ארגון 'ציונות בנחישות', מבטיחים למוזמנים ביקור במערת המכפלה, והשיא: הדלקת נרות ב"צומת אלאור" (המקום בו ירה אלאור אזריה במחבל גוסס שפורק מנשקו), לצד שמיעת סיפור קרב הגבורה של אזריה, ובנוכחות אלאור אזריה ומשפחתו. המארגנים המנסים למשוך קהל מכל רחבי הארץ, ציינו על ההזמנה כי האירוע יקבל אבטחה וליווי של כוחות הביטחון. האירוע והסיוע בחברון ייערכו בהדרכתו של רן כרמי בוזגלו, מנציגי המחאה הכולטים למען נתניהו בחודשים האחרונים".

(המקום הכי חם בגיהנום, 13.12)

מכתבים**למערכת****36 אלף תושבים בנגב****בסכנת גירוש מבתיהם**

אנו מבקשות את תמיכת הקוראים במאבקנו נגד פינויים הכפוי של עשרות אלפי בדואים פלסטינים תושבי הנגב. לאחרונה מקדמת המדינה שורה של צעדים תכנוניים ואחרים, שמטרתם פינוי עשרות קהילות מהכפרים בהם הן מתגוררות מזה עשרות ומאות שנים.

בתחילת השנה הכריזה רשות הבדואים על "תוכנית אסטרטגית להסדרת הנגב" לפיה יפוננו 36 אלף תושבים מבתיהם, לצורך מימוש מה שמכונה "פרויקטים לאומיים" – הרחבת כביש 6, מפעלי התעשייה הצבאית ברמת בקע, מכרה הפוספטים בשדה בריר ועוד. לתושבים המתגוררים בכפרים המיועדים לפינוי אין פתרון מוסכם באופן – מבחינת הרשויות הם בסך הכל מכשול שיש לסלק מהדרך. ועדות התכנון מגבשות תוכניות ל"מגורים זמניים", שיאפשרו פינוי מהיר ומיידי של התושבים לשטחים מצומצמים בעיירות שהמדינה הקימה, בתנאים לא הולמים שאינם מבטיחים חיים בכבוד.

הקמתם של **מחנות עקורים** אלה תיצור מציאות הרת אסון ובלתי הפיכה, בה יחיו הבדואים הפלסטינים, שוב, כפליטים במולדתם. הניסיון הכואב של רבים מהפלסטינים בנגב, מלמד כי הזמני הופך קבוע, ובהיעדר תוכניות מוסכמות עם התושבים, המבוססות על הכרה בזכויותיהם ועל כיבוד אורחות חייהם, תוכנית הקרוואנים מסתמנת באופן מדאיג כמייצגת את העתיד של הנגב שמפניו אנו חוששות. כדי להכניע את התושבים ולשכנעם לקבל הצעות בלתי סבירות ובלתי הוגנות, הרשויות ממשיכות להזניח את הכפרים הלא מוכרים, ואף מפעילות מאמץ מתוזמר למנוע מתושביהם לקבל שירותים בסיסיים כמו בריאות וחינוך.

זרועות רבות של המדינה משולבות במאמץ הנישול והטרנספר הזה, בראשן רשות הבדואים ורשות מקרקעי ישראל, ואפילו יחידת משטרה ייעודית ("יחידת יואב") שמכוונת נגד האוכלוסייה הערבית בנגב. אנו בעדאלה נאבקים במנגנון הגירוש הזה בוועדות התכנון, בבתי המשפט ובזירה הבינלאומית. אנו מבקשות שתסייעו לנו במאבק למען צדק וחיים הוגנים לתושבים הערבים-בדואים של הנגב.

עורכות הדין סוהאד בשארה ומאיסאנה מוראני,

עדאלה

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

הרשימה המשותפת בתנופה, העבודה ומרצ מדשדשות הבחירות ומשבר השמאל הציוני

שצורפה בבחירות הקודמות, שמצד אחד לא הספיקה להוכיח את עצמה או להיטמע, ומצד שני כבר לא משדרת חידוש. מול הלוח רוח זה, ברשימה המשותפת מנשבת רוח אופטימית ושאיפה להתחזקות רבה אף יותר. גם בתנאי האיזולת של הסבב בשלישי, מהם היא מבקשת להוציא את המיטב.

ניתן לנתח בכלים פרלמנטריים נוספים את ההבדל בין התחזקות המשותפת להחלשות העבודה-מרצ, אך חשוב לזכור שלמשבר האלקטורלי של השמאל הציוני נלווה משבר נוסף: קריסת הפרוגרמה הרעיונית של השמאל הציוני. עם נפילת ההגמוניה של השמאל הציוני נגלה לציבור הפער העצום בין הערכים בשמם התיימר לפעול – צדק, שוויון ושלוש – לפעולותיו המצומצמות למענם, שהוגבלו על-בסיס לאומי, אתני ומעמדי. כחלק מעלייתה של הגמוניה ימנית-לאומית, שמחליפה את יומרות הצדק בשאיפה לעוצמה, עוד ועוד בוחרים בשמאל הציוני – ובמיוחד הצעירים – מבינים את אי-ההלימה שבין המסכה לפרצוף, ומחליטים לנטוש את הערכים השמאליים ולעבור למפלגות המרכז-ימין שמבטיחות השפעה ושליטה. אך חלקם מתעקש להילחם למען הערכים שהובטחו לו, ומתוך כך לבסס שותפות עמוקה יותר עם הלאום המדוכא ועם קבוצות מוחלשות אחרות, תוך התגברות על הפחד הכרוך ביציאה מהמסגרת הציונית המבולבלת.

השמאל הציוני זועק געוואלד, ומוזה שתי מערכות בחירות מנהל מסע השרדות. במרצ מנהלים קמפיין דומה כבר ארבע מערכות בחירות ברצף. קמפיין הגעוואלד הוא זה שאפשר להן לצלוח את הבחירות האחרונות. כפי שפרסמתי ב"זו הדרך" מיד לאחר הבחירות (ר' גיליון 39), אם הטיעון הכי טוב שיש למפלגה להציע ביום הבחירות הוא שיש להצביע לה כי אם היא לא תזכה בעוד מנדט שלושה מנדטים ייגרעו מכל הגוש, אולי מוטב שבבחירות הבאות היא תנהג באחריות ופשוט לא תרוץ. בנקודת המפנה, בה מאיימת דעיכתו של השמאל הציוני על עצם קיומו, המשבר שלו הופך לפרפורי גסיסה. בו בזמן, ובאופן לא מפתיע, השמאל הלא-ציוני נהיה חזק ומשפיע יותר מאי פעם, ונהנה מלגיטימיות ואהדה חסרות תקדים בקרב אנשי מרכז, וזאת על אף הימשכות תהליכי הפאשיזציה בחברה ובפוליטיקה.

קריסת הפרדיגמה שכוונה את מדינת ישראל היא כשלעצמה רגע מכונן מבחינה היסטורית. עבור אלה ששואפים לסיים את כיבושו של עם שלם, לשנות את מצבם של שני מיליוני העניים, לנהל מלחמה בגזענות ובאפליה במקום בשכנים, להפריד דת ממדינה, ובקיצור – לכינונה של חברה צודקת, הבחירה השלישית השנה הופכת קלה מתמיד: הפתרון הפרקטי ביותר, הפרגמטי ביותר, שיכולת ההשפעה שלו הגבוהה ביותר ושאווז החסימה אינו מאיים עליו – הוא הפתרון המשותף. מציאות זו מחייבת את השמאל הציוני להפסיק להתעלם מהשמאל הלא-ציוני, אך היא מציבה אתגרים גם בפני השמאל הלא-ציוני: עלינו להפנים שעם התחזקותו ודשדוש המפלגות שמימין לנו, עומד לפתחנו פוטנציאל התרחבות והשפעה גדול מתמיד. עלינו להיות מחויבים לצמיחת המחנה, דרך השמעת עמדות ברורות מתמיד, בקול חזק מתמיד, ומול קהלים רבים מתמיד.

גולי דולב-השילוני

בחיבורו "שמונה עשר בכרימר של לואי בונפרט", כתב מרקס: "ההיסטוריה חוזרת על עצמה פעם כטרגדיה ופעם כפארסה". את הפארסה חווינו כבר בספטמבר, ולקראת הסבב השלישי, שמי יודע מה מרקס היה אומר עליו, קיימת בשמאל דווקא תחושת קיבעון. קיבעון זה נובע מכך שאף לא אחת מרשימות השמאל לא שינתה, וכנראה גם לא עומדת לשנות, את הרכבה (מועמדים), את מרכיביה (מפלגות) או את הנהגתה. על פניו נראה שהיעדר השינוי ברשימות השמאל הציוני והלא-ציוני מעיד על יציבות במערכת הפוליטית, או לכל הפחות לא מצריך ניתוח מחודש. לטעמי, בחינת המצב באופן מעמיק חושפת הבדל משמעותי בין השמאל הציוני, ששרוי במשבר עמוק ומעמיק, לשמאל הלא-ציוני, שמתחזק כמותית ואיכותית.

במערכת הבחירות הראשונה השנה, רצו מרצ והעבודה לבדן – העבודה התרסקה, ומרצ עברה בקושי. גם המשותפת התפרקה בבחירות לשתי רשימות שהשיגו הישגים צנועים יותר מאשר במבנה המשותף. במערכת הבחירות השנייה, כוננו חד"ש, תע"ל, בל"ד ורע"מ מחדש את הרשימה המשותפת, ואילו בשמאל הציוני העבודה התלכדה עם גשר ומרצ בלעה את שברי המפלגות של אהוד ברק ושל ח"כ סתיו שפיר. נדמה שמדובר בתהליכים דומים, אך הבדל משמעותי מפריד בין המקרים: תוצאות חלוקת המנדטים. רשימת העבודה שמרה על אותו מספר מנדטים, אך איבדה חבר כנסת לטובת גשר. רשימת מרצ עלתה במנדט, אך איבדה גם היא חבר כנסת בשל האיחוד עם הפרגמנטים. לעומת זאת, החיבור של הרשימה המשותפת פשוט עבד: היא גדלה מ-10 ל-13, כך שהרשימה עצמה הגדילה את כוחה בשלושה מנדטים, והיציגו של שלוש מתוך ארבע מפלגותיה גדל.

בתום הבחירות האחרונות נקבע לראשונה יתרון איכותי וכמותי של השמאל הלא-ציוני על פני השמאל הציוני: הן מבחינת כמות המנדטים והן מבחינת ההשפעה וכוח המיקוח. הרשימה המשותפת נהנית מיותר השפעה מאשר המחנה הדמוקרטי והעבודה-גשר. גם במדדים כמו סיקור תקשורת, נראה שח"כ איימן עודה כפל את ח"כ ניצן הורוביץ וח"כ עמיר פרץ גם יחד. במחנה הדמוקרטי כבר מחלחלת ההבנה שהם אינם הסירה הקטנה שמאגפת משמאל את האונייה של מפלגת העבודה, אלא סירה קטנה ששטה יחד עם העבודה מימין לאונייה המשותפת. אולי זו הסיבה שבגללה מפמפמים במרצ כבר חודשים את השאיפה להקים קואליציה עם המשותפת או בתמיכתה, מסרים שלא נשמעו בה בעבר בקלות או בתדירות שכזו.

מכאן שיש הבדל מהותי בין שימור המצב הקיים בשמאל הלא-ציוני לבין שימור המצב הקיים בשמאל הציוני: בעוד שהציוני מתעקש לשחזר בשלישית טעויות שהובילו לדעיכה, אנב השלמה עם נחיתותו, הרשימה המשותפת, שצוברת ניסיון, מתכוונת לדבוק במבנה מצליח ושואפת להגדיל את כוחה והשפעתה. בעבודה מבינים שניסיונם לבנות בסיסי תמיכה חדשים למפלגה – שכמובן לא חף מבעיות, אך בסיסואציה אחרת יכול להיות מגמה חיובית – קשה למימוש במצב של בחירות בלתי-פוסקות. במרצ מחזרים על פתחי העבודה, אך מתקשים להחליט מה לעשות עם הגיבנת

חוק קמיניץ על הכוונת חד"ש ממשיכה ברשימה המשותפת

מזכירות חד"ש החליטה בשבוע שעבר (18.12) להמשיך בשותפות הפרלמנטרית הקיימת ברשימה המשותפת, ולפעול להגדלת כוחה בבחירות הקרובות. ההחלטה נתקבלה בישיבה משותפת של המזכירות עם חברי הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) שנערכה בשפרעם. עוד המליצה המזכירות לשמור את ההרכב הנוכחי של נציגי חד"ש ברשימת המועמדים בבחירות שיתקיימו במאוס הקרוב. "אנו מזהירים מפני הסכנות שבהמשך שלטון הימין הקיצוני בהנהגת נתניהו, ונתרום את חלקנו בהפלתו", נאמר.

את הישיבה פתחו מזכ"ל מק"י, עאדל עאמר; מזכיר חד"ש, מנצור דהאמשה; ויו"ר הרשימה המשותפת, אימן עודה (חד"ש). הם הדגישו את האפשרויות הפוליטיות הרבות העומדות בפני הרשימה המשותפת. וכמסקנה קראו לעבודה מאומצת של סניפי חד"ש ומק"י בקרב ערבים ויהודים כדי להרחיב את השפעת הרשימה ולהגדיל את ייצוגה בכנסת.

בישיבה נמסרו פרטים על המערכה לביטול חוק קמיניץ הגזעני. חברי הכנסת שהשתתפו בישיבה מסרו כי ניתן יהיה להשיג רוב לביטולו בכנסת הקרובה. בהקשר זה, הוועדה המסדרת של הכנסת אישרה הצעה של חברי הכנסת של המשותפת לאפשר לוועדת הכספים לדון בשני תיקונים לחוק התכנון והבנייה. אחד התיקונים הוא ההצעה לדחות את כניסתו לתוקף של חוק קמיניץ.

בישיבת הוועדה התעורר ויכוח קולני כאשר ח"כ אופיר סופר (הבית היהודי) אמר כי מי ש"רוצה לשמור על גליל ירוק צריך לשמור על החוק, קרקע אזרחית לא צריכה להיות מופקרת". ח"כ אלון שוסטר (כחול לבן) אמר כי ההחלטה לדון מחדש בחוק היא טובה, שכן ביצוע החוק לא היה מידתי. ח"כ מיקי זוהר (הליכוד) הגיב לדברים ואמר כי נעשתה בדיקה מאז והמסקנה היא שצריך "לתקן את החוק במשורה, בעיקר בכל הנוגע למשקים חקלאיים ולמשקי עזר". ח"כ שוסטר וח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש - הרשימה המשותפת) התריעו שכוונת הליכוד ליזום תיקון "ליהודים בלבד". יצוין שכל חברי הכנסת של הרשימה המשותפת שלקחו חלק בדיון קראו לבטל כליל את החוק.

תומכים בהחלטת ביה"ד בהאג לפתוח בחקירה

התובעת הראשית בבית הדין הבינלאומי בהאג, פאטו בנסודה, הודיעה בשבוע שעבר (20.12) כי קיימת עילה לפתוח בחקירה בעקבות חשד לביצוע פשעי מלחמה בידי ישראל בעזה, בגדה המערבית ובמזרח ירושלים (ר' עמוד השער). "לאחר הערכה עצמאית ואובייקטיבית של כל המידע הזמין למשרדי, החקירה הראשונית בסוגיית המצב הפלסטיני הוכרעה בהחלטה כי כל הנתונים עומדים בכל הקריטריונים לפתיחה בחקירה תחת אמנת רומא", הסבירה. עם זאת, התובעת הוסיפה כי היא ביקשה חוות דעת נוספת של שופטי בית הדין לעניין סמכות השיפוט בטרם הפתיחה בחקירה.

התובעת בבית הדין הפלילי בהאג ניהלה בדיקה מקדמית בנוגע לסכסוך הישראלי-פלסטיני מאז 2014, לאחר שהרשות הפלסטינית הצטרפה לבית הדין. בדיקה מקדמית היא שלב ראשון שבו התובעת שוקלת אם יש מקום לפתוח בחקירה, בוחנת שאלות הנוגעות לסמכות החקירה. בעקבות ההחלטה, שיגר ראש הממשלה נתניהו מכתב למנהיגים בעולם ובו עיוות את משמעות ההחלטה וטען כי "הפכו את בית הדין לנשק פוליטי נגד ישראל ונגד הקשר לארצנו. רוצים להפוך את העובדה שיהודים חיים בארץ מולדתם לפשע מלחמה. זה אבסורד". משרד החוץ הפלסטיני מנגד בירך על ההחלטה, בהוסיפו: "לעם הפלסטיני ישנה הזכות לדרוש את כל הסיוע והצדק שמספקים המשפט הבינלאומי, נוכח חומרת המצב בפלסטין".

בחד"ש בירכו על החלטת בית הדין בהאג. חברת הכנסת עאידה תומא-סלימאן (חד"ש - הרשימה המשותפת) סבורה שהפחד של ממשלת ישראל מחקירות של גופים בינלאומיים "הוא העדות החזקה ביותר לפשעי הכיבוש - על ראש הגנב בוער כובע. אנחנו יודעים שבמתקפות על עזה הפציצה ישראל אזורים אזרחיים והרגה מאות ילדים - אם ישראל מכחישה את זה היא צריכה לקדם בברכה חקירה מצד בית הדין הבינלאומי".

סקר נוסף צופה

התחזקות למשותפת

על פי סקר שפורסם בשבוע שעבר (20.12) ב"מקור ראשון", נמשכת מגמת ההתחזקות של הרשימה המשותפת. מהסקר עולה כי לו הבחירות היו נערכות כעת, כחול לבן הייתה מזנקת ל-38 מנדטים, הליכוד בראשות נתניהו היה עולה ל-34 וליברמן שומר על כוחו עם שבעה מנדטים. מפלגת העבודה יורדת במנדט אחד לחמישה; המחנה הדמוקרטימרצ לא מצליח לעבור את אחוז החסימה; הרשימה המשותפת כבר מתקרבת ליעד שהציבה לעצמה עם 14 מנדטים.

בגוש הימין המצב מוסיף להיות קשה: רשימת הבית היהודי והאיחוד הלאומי לא עוברת את אחוז החסימה, וכך גם עצמה יהודית של איתמר בן-גביר (2 מנדטים), ואילו הימין החדש בראשות השר נפתלי בנט מתחזק לשבעה מנדטים. המפלגות החרדיות שומרות על כוחן עם שמונה מנדטים לש"ס ושבעה ליהדות התורה.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

עשור לשלטון נתניהו: המשק בידי החברות הרב-לאומיות

כלכלת האקזיט - לא מה שחשבתם

רבים. כמעט אין בנמצא ענף שבו תאגידים אלה אינם שולטים או הפכו לגורם מרכזי. כזה הוא המצב בתעשייה, במסחר ובשיווק, בביטוח, בחברות אחזקות, באנרגיה ובקרוב כחשמל, בהתפלת מים, בראיית חשבון, בהייטק, בתחבורה ציבורית, בשירותים עירוניים ועוד.

לאחרונה פרסמה הלשכה

המרכזית לסטטיסטיקה נתונים המראים כי בשנת 2015 פעלו בישראל 3,129 חברות ישראליות בשליטה זרה שהעסיקו 270 אלף עובדים – עלייה של 2% לעומת 2014. התמורה לעבודת שכירים ששילמו חברות אלה בשנת 2015 הסתכמה בכ-15 מיליארד דולר, 15% מהתמורה ששולמה במגזר העסקי בישראל. יצוא הסחורות והשירותים של אותן חברות הסתכם ב-27 מיליארד

דולר בשנת 2015 והיווה 29% מסך היצוא במשק. יבוא הסחורות והשירותים של אותן חברות הסתכם בכ-13 מיליארד דולר והיווה 15% מסך היבוא בישראל.

עוד עולה מהנתונים שכ-40% מאותן החברות הן בבעלות אמריקאית, ועוד 46% בבעלות אירופית. ובמה עוסקות החברות הישראליות בבעלות זרה? 37% הן חברות אחזקה, הייטק ומחשבים - 26%; 14% תעשייה ו-4% עוסקות במחקר מדעי.

הקן הלא קיימת

האם החברות הרב-לאומיות הגיעו לישראל הרחוקה כדי להיטיב עם אזרחיה? ענף הגז עשוי לספק תשובה לשאלה. בשנה האחרונה מנהלים תושבי חוף הכרמל מאבק נחוש נגד ההשלכות הקשות על בריאותם של אסדת הגז לווינתן, שבבעלות החברה האמריקאית "נובל אנרג'י". עם תגליות הגז ומסירתן לידי החברות האמריקאיות ובעלי ההון המקומיים, הבטיח ראש הממשלה נתניהו שורה ארוכה של הבטחות. בין השאר התחייב נתניהו להקים קרן, שלדבריו יצטברו בה בעשורים הקרובים מאות מיליארדי שקלים של תמלוגים מתגליות הגז הישראלי במי הים התיכון – וכסף זה יופנה להשקעות בחינוך, בבריאות ובתשתיות.

אכן, רק הכנסות משדה הגז תמר של הטייקון יצחק תשובה יסתכמו בשבע השנים הראשונות להפקת הגז בכ-40 מיליארד שקל, סכום נאה לכל הדעות. אבל הכסף הזה לא הגיע מהקידוח בים, אלא מהציבור הישראלי – וליתר דיוק מצרכני חברת החשמל.

בינתיים הקרן שהבטיח נתניהו להקים טרם הוקמה. וכאשר תקום, אם תקום, לא יצטברו בה הסכומים שנתניהו הבטיח, אלא סכום נמוך יותר משמעותית. מדוע? כי החברות שעוסקות בהפקת הגז מסוף שנות ה-90 ועד ימינו משלמות שיעורי מס מופחחים, אך מוכרות את הגז (ששייך למדינה) במחירים מופקעים.

אפרים דויד

האיש שלנו, נקרא לו אורי, קם בוקר אחד וממהר לסופר השכונתי כדי לרכוש בדחיפות כמה מוצרי צריכה לפני צאתו לעבודה. אורי חיפש אך לא מצא חמאה ("תנובה"), אבל קנה דגני בוקר ("תלמה"), אטריות לארוחת ערב ("אסם"), שוקולד מריר ("ורד הגליל"), תה ("ליפטון") וקצת פינוק עבור הילדים: גלידה ("שטראוס"). ברגע שהוא ניגש אל הקופה, אורי נזכר לפתע שהתינוק זקוק לחיתולים ("טיטולים").

בינו לבין עצמו שאל אורי מדוע המוצרים יקרים כל כך – הרי בעת ביקורו בחו"ל מצא על מדפי הסופר מוצרים ישראלים זולים בהרבה. ולא רק זאת: ברשתות השיווק בארץ אין בנמצא חמאה ישראלית, אך חמאה תוצרת כחול-לבן ניתן למצוא דווקא

במקרים של רשתות השיווק בחו"ל. יחד עם זאת, אורי מסרב לרכוש חמאה המיוצרת בחו"ל – "כי צריך לשמור על התעשייה המקומית".

אלא שלא מדובר בדיוק בתעשייה ישראלית. אורי אכן קנה מוצרים שמוצרים בישראל על ידי עובדים יהודים וערבים, אך המפעלים הם בבעלות זרה. את "תנובה", שהוכרזה לפני יותר מ-20 שנה מונופול בייצור חלב ומוצרי חלב ובשיווקם, רכשה קרן בריטית בשם "אייפקס". לפני כארבע שנים, האחרונה מכרה את אחזקותיה ל"ברייט פוד" הסינית. "תלמה", שנוסדה ב-1938 במפרץ חיפה, היא בבעלות מלאה של החברה הרב-לאומית הבריטית-הולנדית "יונילבר", המעסיקה כ-155 אלף עובדים ב-190 מדינות ברחבי העולם, והכנסותיה הגלובליות הסתכמו בשנת 2018 בכ-51 מיליארד יורו. בבעלותה גם "שטראוס", "בייגל-בייגל", "ורד הגליל", "ליפטון" ועוד מותגי מזון ו"טיפוח הגוף והבית". "אסם" היא בבעלות התאגיד השווייצר "נסטלה", המתחרה הגלובלי העיקרי של "יונילבר". אך התאגיד "נסטלה" גדול יותר, ומעסיק כ-310 אלף עובדים ברחבי העולם. הכנסותיו אשתקד הגיעו ל-92 מיליארד פרנקים שווייצרים. לא שכחנו את הטיטולים מתוצרת התאגיד האמריקאי "קימברלי-קלארק", המעסיק "רק" 42 אלף עובדים בעולם, ושהכנסותיו הסתכמו ב-2018 בכ-10 מיליארד דולר.

עשרים המשפחות

גיבורנו, הצרכן האלמוני אורי, אולי לא מודע לכך, אבל עשור נתניהו בשלטון עמד בסימן השתלטותן של החברות הרב-לאומיות הגדולות, רובן אמריקאיות ואירופיות, על המשק הישראלי.

התהליך הוא משולב - כלכלי וחברתי. בעלי ההון הגדולים ("20 המשפחות"), אשר התעשרו במשך שנות שלטון הליכוד וממשלות "האחדות הלאומית" עם מפלגת העבודה כתוצאה מההפרטות המסיביות, התחברו אל ההון הזר. תאגידי ההון הזר ניהלו מסע רכישות להשתלטות על תאגידים מקומיים

המפלגות הקומוניסטיות במרחב הפוסט-סובייטי קרקע פורייה או מבוי סתום

סקר שנערך לאחרונה באוקראינה הראה כי רוב מוחלט מאזרחי המדינה מתנגד לרפורמה הכלכלית שמקדם הנשיא ולדימיר זלנסקי, הכוללת שורה של מהלכי הפרטה ובראשם "פתיחת שוק היערות". מדובר למעשה במכירה ובכריתה של יערות עתיקים במערב אוקראינה – מהלך שהאיחוד האירופי יוחץ על ממשלות אוקראינה לבצע כבר תקופה ארוכה.

הודו: מחאה המונית נגד התיקון לחוק האזרחות

גל המחאה הרחב ביותר עד כה נגד שלטון הימין בהודו שוטף את המדינה מאז ה-12 בדצמבר. עשרות נהרגו במהלך המחאה, אלפים נפצעו ואלפים נוספים נעצרו. גל המחאה הנוכחי מכוון נגד התיקון החדש לחוק האזרחות, הקובע כי פליטים מוסלמים מאפגניסטאן, מפקיסטאן ומבנגלדש המבקשים להתאזרח בהודו יופלו לרעה ביחס לפליטים בני דתות אחרות: הינדואים, בודהיסטים, זורואסטרים, ג'אינים ונוצרים.

התיקון לחוק האזרחות הוא שלב נוסף בחקיקה המפלה שמקדם ראש ממשלת הודו נרנדרה מודי נגד המיעוט המוסלמי במדינה, המונה כ-200 מיליון איש (14% מאוכלוסיית הודו). מוקדם יותר השנה התעוררו גלי מחאה בעקבות ביטול האוטונומיה של מדינת קשמיר – היחידה בהודו בעלת רוב מוסלמי. מחאות פרצו גם בעקבות שלילת אזרחותם של כשני מיליון מוסלמים במדינה אסאם שבמזרח הודו, וכן על רקע התרבת מסגד מן המאה ה-16 והחרמת קרקעותיו לטובת מקדש הינדי.

המחאה הנוכחית החלה בשתי אוניברסיטאות מוסלמיות, והתפשטה מאז למדינות הודו השונות. המפגינים נתקלו באלימות קשה מצד המשטרה, שתקפה אותם באלות ובגז. בתגובה הקימו המפגינים בריקדות והציתו מכוניות משטרה. במדינות רבות נאסר להפגין והוטל עוצר. בחלקים של הודו, כולל בדלהי, ניתקה הממשלה את הגישה לרשת האינטרנט. נראה שהחוק האנטי-מוסלמי החדש משמש מוקד לזעם עממי רב נגד המגמה האנטי-דמוקרטית של ממשלת מודי.

המפלגה הקומוניסטית המרקסיסטית של הודו (CPI-M) טוענת שהחוק החדש מפר את החוקה, האוסרת אפליה על בסיס "קסטה, אמונה או מין". המפלגה הציעה גם היא רפורמה בחוק האזרחות, אך זאת במטרה לאפשר ליותר אנשים להיכנס למדינה ולהתאזרח בה ולא במטרה לגרש אנשים על בסיס דתם. חזית השמאל במדינה קרלה מתכננת לקראת סוף השנה האזרחית פעולת מחאה המונית נגד חוק האזרחות, במסגרתה ירכיבו המפגינים שרשרת אנושית של מיליונים, בדומה להפגנות הנשים שנערכו במדינה השנה.

אבישי ארלין

זלנסקי עצמו לא הסתיר את התוכניות הללו במהלך קמפיין הבחירות שלו, ואף התרברב כי הרפורמות שלו "יגמדו את מרגרט תאצ'ר". מדוע, אם כך, בחר בו הציבור האוקראיני? התשובה לכך מצויה בהיעדרה המוחלט של אלטרנטיבה שמאלית בפוליטיקה האוקראינית. בבחירות האחרונות לפרלמנט לא התמודדה ולו מפלגה אחת אשר הביעה התנגדות להפרטות – או אפילו לרפורמת "שוק היערות" השנואה.

צילום: המפלגה הקומוניסטית של הפדרציה הרוסית

ניתן כמובן לטעון כי פסילתה של המפלגה הקומוניסטית מהשתתפות בבחירות גרמה לכך – ובמידה מסוימת של צדק. אך אם נבחן את עמדותיה של המפלגה הקומוניסטית האוקראינית, נגלה כי זו נשענת בעיקר על פנייה לרגשות הלאומיים של המיעוט הרוסי באוקראינה ולא על הצגת אלטרנטיבה סוציאליסטית למשטר הקיים. זאת, להשקפתי, הסיבה לכך שעם עליית הלאומנות האוקראינית נקלעה המפלגה הקומוניסטית למבוי סתום, והשלטון הצליח לבודד אותה ולהצר את צעדיה.

תהליך זה משותף לרבות מהמדינות הפוסט-סובייטיות, בהן מייצגות המפלגות הקומוניסטיות בעיקר לאומיות רוסית רכה או לאומיות סובייטית, ואינן מציעות השקפה מעמדית ברורה להתמודדות עם הבעיות החברתיות הממשיות. לדוגמא, תעמולת הבחירות של המפלגה הקומוניסטית הרוסית מציגה את סטאלין ואת ברית המועצות כפתרון למשברים הסוחפים את רוסיה ואת המרחב הפוסט-סובייטי. במקום להתנגד להפרטות ולרפורמות הניאו-ליברליות, המפלגה הקומוניסטית הרוסית התמכרה לנוסטלגיה וללאומיות הגובלת בלאומנות. מכאן קצרה הדרך לתמיכתה בביצור מעמדן של הכנסייה והדת, בסיפוח קרים ובלאומנות של משטר פוטין (בטענה שזה המעשה הפטריטי), ובשוכיניזם כלפי העם האוקראיני. המפלגה הקומוניסטית הרוסית אף מתכחשת לעצם קיומו של לאום אוקראיני, בדומה לימין הישראלי המתכחש לקיומו של העם הפלסטיני.

אך סקרי דעת קהל מוסיפים להראות בכל פעם את קצה החוט בו צריך לאחוז – מדיניות סוציאליסטית המתנגדת לקפיטליזם וללאומנות. אם המפלגות הקומוניסטיות במרחב הפוסט-סובייטי חפצות חיים, עליהן להתנגד לאימפריאליזם הרוסי של פוטין ושל הימין ולהציג פתרונות פטריטיים ושמאליים בכל מדינה ומדינה. אל להן להישען על העבר הסובייטי ולהיגרר ללאומנות רוסית, ולא להציג תנועה לאומית אחת כפתרון ואת האחרות כבעיה.

זו הבחירה העומדת בפני המפלגות הקומוניסטיות במרחב הפוסט-סובייטי: האם לנצל את הקרקע הפורייה כדי להצמיח שמאל עממי, או להיתקע במבוי סתום של היעדר אלטרנטיבה.

עידן סלוצקר

הפקקים כמשל החיים בהמתנה

השבוע ביליתי שעתיים בתחבורה ציבורית כדי להגיע מצפון תל-אביב למרכז בארבע אחר הצהריים. הסצנה מוכרת לכל ומיותר להכביר עליה מילים. כל אדם שאי פעם ניסה להגיע ממקום למקום בארץ יכול לספר את הסיפור: אנחנו מחכים פרק זמן לא ידוע להגעתו של האוטובוס, ולאחר מכן נתקעים יחד איתו בפקקים המשתקים את העיר לכל אורך היממה. אם נבחר לעלות על הרכבת, נמתין בתחנה לקרון המאחר תדיר, ובמקרים רבים הרכבת תיתקע על הפסים ונאחר ליעדנו. אם ידנו משגת ונבחר לנסוע ברכב פרטי, ניתקע גם אנחנו באותם פקקים מרתיחי דם.

אבל הסיטואציה התחבורתית היא רק סינקדוכה של החיים בארץ. כל מי שגר בישראל מכיר את ההמתנה הזו. אנחנו מחכים לסוף יום העבודה, מחכים לסוף השבוע, מחכים למשכורת. אנחנו מחכים לתוכניות הטלוויזיה שלנו, מחכים שהפרסומות יסתיימו, מחכים לטורי הביקורת כדי לדעת מה אנחנו חושבים. אנחנו מחכים שעות למענה טלפוני, בתורים בדואר ובמשרד הפנים. אנחנו מחכים חודשים לרופא מומחה ולחדרי ניתוח, מחכים במסדרונות מחוץ לחדרי אשפוז.

השיתוק הזה נגרר גם לפוליטיקה: אנחנו מחכים להכרעת היועץ המשפטי לממשלה, מחכים לפסק הדין, מחכים לגזר הדין; אנחנו מחכים למערכת הבחירות הראשונה, השנייה והשלישית כדי לממש את זכותנו הדמוקרטית (אם לא מנסים למנוע מאיתנו להצביע), מחכים להרכבת הממשלה, מחכים לגילויי בגרות ומנהיגות מנבחר הציבור שלנו – דברים טובים לוקחים זמן, לא? אנחנו מחכים להסלמה הביטחונית, מחכים לתקיפות הבלתי מבוקרות של צה"ל, מחכים להפסקת האש, מחכים למלחמה הבאה.

גם המערכת הפוליטית עצמה אימצה מזמן את רטוריקת ההמתנה: בני גנץ "מחכה לתוצאות האמת" אחרי הבחירות, ישראל ביתנו "מחכים לתשובה מהליכוד", נתניהו מחכה לליברמן, מנדלבליט מחכה לנתניהו.

נדמה כאילו ההמתנה הזאת – הפסיביות המשתקת הזאת – מחלחלת לכל תחומי החיים שלנו. צוואר הבקבוק הפילוסופי והרגשי הזה הופך פילטר דרכו אנחנו מפרשים את המציאות. אנחנו מצפים שכל דבר ייקח זמן רב. אנחנו לומדים ומחוברתים מגיל צעיר לחכות – טחנות הצדק והשינוי טוחנות לאט, אחרי הכל. כולנו כמו מאמינים שהשינוי ממתין מעבר לפינה, ועלינו רק להתאזר בסבלנות – הוא אוטוטו מגיע, עלינו רק להמשיך לחכות.

אבל האירוניה הגדולה היא שככל שאנחנו מחכים יותר, אנחנו דורשים פחות. אנחנו מאמינים שמגיע לנו פחות. עם כל רגע שאנחנו מכלים לריק בהמתנה, אנחנו נגררים להאמין שאין לנו יכולת לשנות את המציאות. אנחנו נגררים, כברירת מחדל כמעט, להאמין שאין לנו כוח ואין לנו השפעה. ההמתנה הופכת אדישות, והאדישות הופכת ציניות. הציניות הזאת – ואיתה הלעג אלאה שאינם חולקים אותה – מוכרת היטב לכל פעיל חברתי או פוליטי. כל מי שמעז לקרוא תיגר על פרדיגמת הייאוש וההמתנה מתויג כסהרורי, כהזוי, כמנותק או כמתנשא. אבל אין דבר יותר מתנשא ויותר מנותק, יותר הזוי ויותר סהרורי מלקבל בשתיקה את התכתיבים האלה. בזמן שאנחנו ממתנים ומדברים את עצמנו לדעת, אנשים ממשיים מושפעים מברירת המחדל. מדי יום אנשים משלמים

בחייהם על חוסר ההחלטיות הציבורית שלנו. בזמן שאנחנו מחכים בתור, אפסות המערכות הציבוריות גובה קורבנות בנפש: בזמן שאנחנו מחכים למינוי שר בריאות, הולכים לעולמם אנשים בבתי החולים המלאים עד אפס מקום; בזמן שאנחנו מחכים להתייחסות מגורמים רשמיים, נופלים פועלים למוותם בגלל רשלנות פושעת באתרי בנייה; בזמן שאנחנו מחכים למהדורת החדשות, ילדים בעוטף עזה חיים תחת איום רקטות – וילדים בעזה נהרגים בתקיפות חיל האוויר, אותן מהללת התקשורת כמדויקות וכאיכותיות.

המתנה משתקת זו משפיעה על כולנו. היא הופכת אותנו מריירים וכועסים, והלכה למעשה מסכנת את חיינו. הגיע הזמן שאנחנו, העובדים הנושאים על גבנו את עול ההמתנה והחיכוך, נפסיק לחכות. רק אם נתעורר ונפעל, נדרוש את המגיע לנו ונפעל יחד – בברית מעמדית חוצה-מגזרים – נוכל להשיגו. יחד אנחנו בלתי ניתנים לעצירה, ואין לנו מה לאבד וזלת השלשות שלנו. אנחנו צריכים רק להפסיק לחכות.

תומר שור

צַחַנַת סְחִי שֶׁל מַחְסוֹם / אִיתָן קְלִינְסְקִי

צַחַנַת סְחִי שֶׁל מַחְסוֹם
נוֹגַעַת בְּעַפְעָפֵי הַשָּׁחַר
הַמְקַדְמִים אֶת כָּל הַמְמַתְינִים
שֶׁהַשָּׂקוּ כָּבֹר בְּמִימֵהֶם כָּל רֶגֶב
בְּדֶרֶךְ הַנְּפִתְלָת אֶל שַׁעַר הָאֲשָׁפוֹת
בְּדֶרֶךְ הַנְּפִתְלָת אֶל שַׁעַר הַהֲשָׁפְלוֹת.

צַחַנַת סְחִי שֶׁל מַחְסוֹם
נוֹגַעַת בְּעַפְעָפֵי הַשָּׁחַר
הַמְקַדְמִים אֶת כָּל הַמְמַתְינֹת
שֶׁכּוֹלְאוֹת אֶת מִימֵיהֶן
בְּשָׁפוֹלֵי הַפְּתָחִים הַכּוֹאֲבִים בְּתַחְתּוֹנֵיהֶן
עַד שֶׁכָּבֹר לֹא עֲמַד לָהֶן הַפֶּחַ
וְהֵן מְטַפְּסוֹת טְפָה אַחַר טְפָה
בְּדֶרֶךְ הַנְּפִתְלָת אֶל שַׁעַר הָאֲשָׁפוֹת
בְּדֶרֶךְ הַנְּפִתְלָת אֶל שַׁעַר הַהֲשָׁפְלוֹת.

מחסום חווארה (חשוון תש"ע-נובמבר 2009)

התלוויתי לרעייתי, אסתר, הניצבת עם חברותיה במשמרת של נשות שלום במחסום. כמשקיף מהצד פתחתי בשיחה עם מפקד המחסום. קצין כבן עשרים. העליתי בפניו בעיה אנושית והיגיינית של העדר שירותים ציבוריים לאזרחים שממתנים לעתים זמן רב. הבעיה כאובה במיוחד לנשים, שאינן יכולות להשקות רגבים בשולי הדרך כפי שעושים הגברים.

העליתי בפני מפקד המחסום משאלה, שיתקינו שירותים ציבוריים, כי מדובר כאן בבני אדם. מפקד המחסום – צעיר שרק אתמול למד במערכת החינוך ספרות עברית, תנ"ך, היסטוריה ישראלית וערכי מורשת – פנה ימינה ושאלה ואמר לי: "סבאל'ה יקר, אני מסתכל כאן מסביב ולא ראתי בינתיים בני אדם, על מה אתה מדבר איתי אדם זקן?"

עכשיו תשכנעו אותי, שהכיבוש אינו משחית. לצערי, את נפשו של אותו קצין צעיר הכיבוש השחית. הכיבוש הביס גם את כל מערכת החינוך, ששקדה שנים עשרה שנה כדי להנחיל ערכים למי שמפקד על המחסום בחווארה. אני פוחד מאד מהתחמושת הערכית המעוותת שנושא הקצין בהגותו הסדורה והרהוטה, ולא רק מהתחמושת הצבאית שהוא נושא בצקלוננו.

מתוך הספר "אֲבָרָהֶם וְאֲבָרָהֶם" בהוצאת "ספרי עיתון 77"

עצורים במאבק נגד ההפרטה

שני הרוגים בתאונות בניין תוך שלוש שעות

שני פועלי בניין קיפחו ביום חמישי בשבוע שעבר (19.12) את חייהם. ההרוגים ה-84 וה-85 בתאונות עבודה מאז תחילת השנה, וה-43 וה-44 בענף הבנייה. ח'לף טלאל אל-הוואריץ, בן 28 מחברון שבשטחים הפלסטינים הכבושים נהרג בצהריים לאחר שקיר קרס עליו במהלך בניית אולם ספורט במועצה המקומית בני דקלים; ופאדי ח'ליליה בן 30 מיפיע שליך נצרת, מת לאחר שתכנית ברזל תעשייתית נפלה עליו באתר של חברת "רוטשטיין" בבאר יעקב.

לדברי ח"כ כסיף (חד"ש – הרשימה המשותפת) "עוד שני אנשים הוקרבו על מזבח הרווח לקבלנים וליזמים. האם מישוהו ישרם מחיר? רק המשפחות. משתתף בצערך". ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש – הרשימה המשותפת) הוסיפה: "שני פועלים איבדו את חייהם בגלל ההפקרות של הממשלה. לפני שנה נחתם הסכם שהיה אמור לשפר את תנאי הבטיחות – אבל המדינה לא מיישמת. המשבר הפוליטי לא יכול להיות תירוץ. זהו מצב חירום – זה עניין של חיים או מוות". יצוין שחברי הכנסת כסיף ותומא-סלימאן פעילים במסגרת הפורום של חד"ש למאבק בתאונות עבודה בבניין. לדברי הקבוצה למאבק בתאונות עבודה בבניין ובתעשייה, "משרדי הממשלה גוררים רגליהם בקידום הצעדים הנדרשים להגברת בטיחות העובדים. אפילו התחייבויות שניתנו אשתקד בהסכם עם ההסתדרות – להקמת קו חם לתלונות על הפרות בטיחות, להשעית קבלנים רשנים ממאגר הקבלנים המוכרים לעבודות ממשלה, להטלת דרישה להכשרות בטיחות לעובדים – לא יושמו. המשטרה והפרקליטות ממשיכות לגרור רגליים בניהול הליכים פליליים בנוגע לתאונות קטלניות – רק אתמול שמענו בזעזוע איזה עונשים קלים נגזרו על עובדים שהורשעו בעבירות בטיחות שגרמו למותו של נער בן 15, לאחר שהתיק התנהל במשך שנים ארוכות, ולאחר שהאישומים בגרימת מוות ברשלנות נמחקו ממנו".

מפגינים בירושלים נגד ההפרטה ובסולידריות עם הפועלים (צילום: זו הדרך)

שני פעילי חד"ש ופועל ניקיון פלסטיני נעצרו ביום שני השבוע (23.12) בעת הפגנה נגד הפרטת שירותי טיאוט הרחובות ופיטורי 250 עובדים. זו ההפגנה השנייה הנערכת מול בית ראש העיר משה ליאון. המפגינים דרשו לעצור את ההפרטה ולהעסיק את העובדים בהעסקה ישירה. סניף חד"ש בירושלים נמנה עם יוזמי המחאה וקרא להצטרף להפגנה. עבודתם של 250 עובדי טיאוט ונהגים בעיריית ירושלים עתידה להסתיים בסוף החודש, בעקבות יישום תוכנית הפרטה באגף התברואה. את העובדים הקבועים יחליפו כ-600 עובדי קבלן שיוזכו במינימום תנאי ההעסקה המחויבים בחוק. פעילי חד"ש בירושלים קראו אמש לציבור הרחב "להתגייס למאבק הצודק ולתמוך בעובדי מחלקת התברואה בעיריית ירושלים נגד מסע הפיטורים, הסולל את הדרך להעסקת חברת קבלן חדשה שתנהל את מחלקת התברואה". לדבריהם, "מדיניות הרדיפה הפוליטית של משטרת ישראל לא תעצור אותנו ואת מאבקנו הצודק נגד ההפרטה ולמען זכויות עובדי ועובדות עיריית ירושלים והאוניברסיטה העברית. זכותם המלאה של העובדים לעבוד בהעסקה ישירה רחוק מהרשעות של חברות הקבלן ותנאיהן המשפילים". לדברי ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש – הרשימה המשותפת), "משטרת ירושלים פועלת בשיטתיות כזרוע של הממשלה נגד הדמוקרטיה, נגד העובדים ובשירות הכיבוש".

מועצת המפלגה הקומוניסטית הישראלית

דיון לקראת הבחירות לכנסת ה-23

שבת, 28 בדצמבר, 10:30 אולמי עוואדיה, שפרעם

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

אני פייר ריבייר, אשר שחטתי את אמי,

אחותי ואחי... - רנה אליו

1976, צרפת (צרפתית; תרגום לאנגלית)

מוצ"ש, 28 בדצמבר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

החזית הדמוקרטית לשלום ושוויון

המושב השישי של מועצת חד"ש

דיון על הבחירות לכנסת ה-23; דוחות בנושא

הפעילות בכנסת, בהסתדרות ובנעמ"ת

שבת, 28 בדצמבר, 14:00 אולמי עוואדיה, שפרעם